Недовгочасний світу мандрівець,
Ступив я, Бернсе, на поріг кімнати,
Де мріяв ти, без думки про кінець,
Чоло щасливе лавром увінчати.
У скронях шум: шотландським трунком я
На честь твою, великий дух, упився;
Мій зір померк, фантазія моя,
Сп'янівши, спить, бо шлях її скінчився.

Та можу я пройтися вздовж кімнати,
Та можу я з відкритого вікна
Твій луг побачить, думати-гадати
І потім чарку взяти, щоб хмільна
Знов оживила образ твій уява,—
О, усміхнися ж, тінь, бо це є слава!